

troer, at man brugte dette Udtryk, — var næsten uhort i vor Lovgivning. Seg tilstaaer, at jeg forstaaer heller ikke den herhenhørende Række af Indvendinger. — Seg skal dog undtage een Indvending af dem, som jeg har hørt; jeg skal til en vis Grad tiltræde den og berevillig bidrage Mit til at faae den fjernet; det er den Indvending, at den første Taxation er endelig, at der ikke er sat nogen Overtaxationscommission i Loven, hvorved der kan blive Udgang til paany at prøve det Resultat, som den første Budtering har givet. Seg indrømmer altsaa denne Felt i Lovforslaget, og jeg skal med stor Fornøjelse gaae ind paa, at den kan blive ændret, men de øvrige fremkomne Indvendinger forekomme mig aldeles urigtige. — Seg kan saaledes ikke forstaae, at man f. Ex. siger, at det er at gaae Arvingerne for nær, naar man i § 5 forlanger, at der skal gives vedkommende Besidder en Slags Præmie af 5 pCt. og udtaler, at dette kan blive noget meget stort, da der her kan være Tale om Millioner. Men mine Herrer, hvad enten det er Millioner eller smaa Summer, blive 5 pCt. dog kun 5 pCt. i Forhold til Hovedsummen, og dernæst er det Samme gjort tidligere i vore Love, og Berettigelsen altsaa anerkjendt. — Hvad staaer der i Loven af 21de Juni 1854? Der staaer, at vedkommende Besidder, naar han sælger, kan beholde 12 eller 8 pCt., og vil man sige, at dette er en Slags Erstatning for Indfæstningen, saa er det dog lige saa vist, at det bestandig for alle Arvinger bliver en Forringelse af Godssets Værdi; der staaer 12 og 8 pCt., og vi gaae ikke videre end til 5 pCt. Der blev dernæst anført, at det er en altsfor ringe Sikkerhed, der bliver givet, naar man tillader, at Capitalen kan blive staaende, mod at den afdrages med 6 pCt., hvoraf de 4 ere Rente og Resten Afdrag, eller med andre Ord, at Afdraget er 2 pCt. i det første Aar og dernæst stedse stigende og stigende. Men, mine Herrer, hvorledes er den Bestemmelse, vi nu have med Hensyn til det Bæsentligste af, hvad der hidtil har været underlagt det fideicommissariske Vaard, nemlig den

store Mæsse af Hartkorn, som er Bøndergods? Er der ikke ogsaa i Loven af 21de Juni 1854 sagt, at der kan bestemmes en vis Sum for 10 Aar ad Gangen, og kunne Conjecturerne ikke forandre sig overmaade meget i disse 10 Aar? Idet vi fordre en aarlig Afbetaling af mindst 2 pCt. af Capitalen, vil Gjælden i 10 Aar være nedbragt med mindst 20 pCt., ja i Virkeligheden med meget Mere, og er altsaa ikke Sikkerheden mod Conjecturerne saa god, som den overhovedet kan forlanges, naar man skal følge det Spør, der hidtil har været fulgt i vore Love. Der er sagt, at vi skulde undersøge Crectionsbrevene og alle andre særlige Forhold, som kunne komme i Betragtning, og at Regjeringen befinder sig i den største Forlegenhed, for den faaer gjort dette. Seg maa tilstaae, at denne Indvending kan jeg aldeles ikke forstaae. Det, som vedkommer Godseterfamiltten i Crectionsbrevene, vil jo vedblive at følge Fideicommisscapitalen; de Bestemmelser, som paa en eller anden Maade angaae dem, der tidstgere vare arveberettigede til Fideicommissgodset, ville jo blive aldeles uforandrede, kun at Fideicommisscapitaler komme istedetfor Jordegods. — Og nu med Hensyn til Godssets Bønder, hvad er da den Bestemmelse, vi her have indsat i Lovudkastet, Andet end netop den samme, som staaer i Lov af 21de Juni 1854, hvor der i § 5 fastsættes, at vedkommende Minister, med andre Ord Justitsministeren, skal paasee, at alle de Begunstigelses, som staae i Crectionsbrevene og i andre gyldige Forrifter, holdes i Kraft. Hvorledes kan da Ministeren være uvidende om, hvad det er for Bestemmelser, der her er Tale om, eller hvorledes kan det blive vanskeligt for ham at overholde § 10 i vort Lovforslag end § 5 i Loven af 21de Juni 1854, vanskeligt for ham at sørge for, at visse Betingelser tagttages efter den ene Lov end efter den anden, naar Betingelserne forøvrigt i Et og Alt ere de samme. — Seg maa tilstaae, at netop fordi der ikke er kommet andre Indvendinger end dem, jeg har hørt, mod dette Lovforslag, baade fra den ene og fra den anden Side, staaer det for mig